

ХРИСТО СИЛЯНОВЪ

КРАЙ БРЪГА НА ОХРИДСКОТО ЕЗЕРО

При тебъ, при тебъ съмъ пакъ, о езеро
лазурно,
Въ сърдцето си всъду азъ носѣхъ твоя ликъ:
Безброденъ ширъ, небе усмихнато, безбурно,
Гонящи се вълни, излѣни отъ свѣтликъ.
Неудържимъ гласъ къмъ тебъ влѣче ме,
родино,
Къмъ тебе! и сега сърдцето ми играй,
И волно моятъ взоръ по шира ти безброденъ
Се носи и блуждай...

Унесено ти пакъ стоишь предъ менъ
простоно.
Съ вѣнецъ отъ планини обгърнато отворедъ;
Галичица чело възправя тамъ надменно,
Катъ стражъ безмълвенъ твой — отъ вѣкове
безчетъ.
А тука гиздавъ хѣлмъ, и Охридъ старосла-
Стои замислено надъ твоитѣ вълни — [венъ
Оставень, тѣжень, пусть, катъ паметникъ
забравень
Отъ дивни старини...

Салъ ти си днесъ предъ менъ безъ никаква
промѣна,
Едничко салъ възъ тебъ, срѣдъ робскій тозъ
хомоть,
Следа не виждамъ отъ ржката на тирана!